

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z powództwa J. G.
przeciwko Instytutowi Roślin i Przetworów Zielarskich w P.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 stycznia 2005 r.,
kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 9 lipca 2004 r., sygn. akt VI Pa .../04,

odrzuca kasację.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 9 lipca 2004 r., V Pa .../04, Sąd Okręgowy-Sąd Pracy w P. zmienił, w wyniku uwzględnienia apelacji powódki J. G., wyrok Sądu Rejonowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. i przywrócił powódkę do pracy na poprzednich warunkach w pozwanym Instytucie Roślin i Przetworów Zielarskich w P. w sprawie o przywrócenie do pracy, wskazując na trafność ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji, ale stwierdzając, że wyciągnięte z nich wnioski nie mogą zostać podzielone. W ocenie Sądu Okręgowego, wybór pracownika do zwolnienia z uwagi na potrzebę zmniejszenia zatrudnienia, nie był należyty, stąd też nie było podstaw prawnych do wypowiedzenia powódce umowy o pracę.

Powyższy wyrok zaskarżyła kasacją strona pozwana i zarzucając naruszenie prawa materialnego; „art. 45 ust. § 1 kodeksu pracy (...)” oraz naruszenie przepisów postępowania – „art. 233 ust. 1 k.p.c.”, wniosła o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie kasacji pozwany wskazał potrzebę „prawidłowego zastosowania przepisu art. 45 § 1 kodeksu pracy” dla którego konieczne było „ustalenie i wykazanie, że wypowiedzenie było nieuzasadnione (...)”, a nadto Sąd „rażąco naruszył art. 233 § 1 k.p.c.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 393³ § 1 k.p.c. wymienia konieczne wymagania konstrukcyjne, jakie powinna zawierać skarga kasacyjna wniesiona od wyroku Sądu drugiej instancji wydanego pod dniu 1 lipca 2000 r. Spośród nich wniesiona kasacja nie przedstawia okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.). Skarżący także w uzasadnieniu kasacji bezpośrednio nie wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c.) lub na potrzebę wykładni przepisów, które budziłyby poważne wątpliwości lub wywoływały rozbieżności w orzecznictwie (art. 393 § 1 pkt 2 k.p.c.), ani też, że zaskarżone orzeczenie rażąco narusza prawo (art. 393 § 2 k.p.c.). Tymczasem konieczne wymagania formalne i konstrukcyjne kasacji powinny być precyzyjnie przytoczone, albowiem należy to do istoty tego środka zaskarżenia, a Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do samodzielnego dokonywania konkretyzacji ani do ryzykowania domysłów co do wypełnienia wymagań skargi kasacyjnej, ponieważ to obciąża wyłącznie skarżącego. Należy wyraźnie podkreślić, że po zmianach przepisów procedury cywilnej, w szczególności po skreśleniu przepisu art. 3 § 2 oraz zmianie treści art. 6 i 232 k.p.c., z czego wynikało wprowadzenie dominacji zasady kontradyktoryjności i odstąpienie od odpowiedzialności sądów orzekających za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są wyłącznie strony procesowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 394/97, OSNAPiUS 1998 r. nr 20, poz. 614), autor kasacji nie mógł oczekiwać, że w koniecznym przedstawieniu (nazwaniu) okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji wyręczy go Sąd Najwyższy. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że stwierdzone braki konstrukcyjne

kasacji pozbawiają jej cechy tego środka odwoławczego, w związku z czym podlega ona odrzuceniu bez wzywania do jej uzupełnienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1996 r., II UKN 12/96 (OSNAPiUS 1997 nr 10, poz. 173). Na tle nowego brzmienia art. 393 § 1 k.p.c. stanowisko to należy odnieść również do braku przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji (art. 393³ § 1 pkt 3 w związku z art. 393 k.p.c.), co stanowi nieusuwalną wadę kasacji, uniemożliwiającą merytoryczne rozpoznanie takiej namiastki (poзору) skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2000 r., II UKN 602/00, OSNAPiUS 2002 nr 11, poz. 278 – notka). Nieprzedstawienie w kasacji okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.) powoduje zatem odrzucenie kasacji bez wzywania do uzupełnienia tego braku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2000 r., II CKN 1385/00, OSNC 2001 nr 3, poz. 51). Trafnie ujął tę myśl Sąd Najwyższy również w postanowieniu z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00 (OSNC 2001 nr 3, poz. 52), uznając, że odwołanie się skarżącego do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, bez przedstawienia okoliczności wskazanych w art. 393 k.p.c., nie stanowi spełnienia obowiązku określonego w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. Ponadto uznaje się, że jeżeli skarżący nie wskazał w kasacji okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie, to obowiązek ich przedstawienia (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.) nie jest spełniony, choćby dały się wywieść z uzasadnienia kasacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSN 2001 nr 10, poz. 156).

Skoro więc wniesiona kasacja, nieprzytaczając w istocie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie, jest niedopuszczalna należało ją odrzucić na podstawie art. 393⁷ § 2 k.p.c.